

Chiếc ghế đa tình

Sau khi chồng bà đi làm, bà Yoshiko được hoàn toàn tự do. Bà vào thư phòng mà hai vợ chồng bà cùng chia nhau sử dụng, tiếp tục viết một truyện dài cho số đặc biệt mùa hè của tạp chí K.

Bà Yoshiko là một nữ sỹ nổi danh về bút pháp tả luyến. Chồng bà là một nhân viên cao cấp ở Bộ Ngoại giao, nhưng ông có vẻ lu mờ trước tên tuổi đang lên của bà vợ. Hàng ngày, bà nhận được cả chồng thư từ của độc giả bốn phương gửi tới.

Sáng hôm ấy, khi ngồi lại bàn giấy, công việc đầu tiên của bà là đọc mấy xấp thư mới gửi đến. Bà đọc hết tất cả các thư đó.

Bà đọc các thư ngắn trước và ghi chú nội dung. Sau cùng bà đọc các bức thư dài. Một đôi khi bà nhận được cả truyện ngắn mà người viết chịu khó gửi đến để nhờ bà đọc và phê bình. Những truyện ngắn đó thường viết dài dòng, luộm thuộm và gây buồn ngủ.

Hôm ấy, bà Yoshiko cũng nhận được một bản thảo. Nhưng đây là một bản thảo hết sức đặc biệt, không có nhan đề trên đầu.

Có lẽ là một bức thư thì đúng hơn.

"Thưa bà..."

Bà Yoshiko ngừng lại, ngẫm nghĩ. Có thể đây chỉ là một bức thư. Bà liếc nhanh mấy hàng phía dưới, nhưng càng đọc bà càng chăm chú thêm.

Tính hấp dẫn của bức thư khiến bà đọc một mạch.

"Thưa bà,

Tôi mong rằng bà sẽ bỏ qua cho sự đường đột của kẻ không quen biết như tôi mà lại gửi một bức thư quá dài cho bà. Nội dung bức thư của tôi sẽ làm bà xúc động mạnh và xúc động triền miên.

Trong thư, tôi thú nhận tất cả cảm nghĩ sâu kín của tôi và những việc tôi đã làm.

Trong mấy tháng qua, tôi đã trốn xa ánh sáng văn minh, sống lén lút như một con yêu tinh. Cả thế giới không một ai biết được các hành động của tôi. Nhưng gần đây có một sự thay đổi lớn lao xảy ra trong tâm hồn, tôi không thể giữ bí mật được. Tôi cần phải thú nhận.

Đọc đến đây, có lẽ bà phân vân không rõ tôi dẫn bà tới đâu. Tuy nhiên, tôi xin bà nên kiên nhẫn nghe lời thú tội của tôi.

Tôi bối rối không biết phải bắt đầu như thế nào. Vì việc tôi làm rất lạ lùng. Tôi thiếu lời lẽ để ghi lại. Theo tôi nghĩ không có lời lẽ nào của con người có thể diễn tả đúng mức các chi tiết những việc tôi đã làm. Dù vậy, tôi xin cố gắng kể lại theo thứ tự thời gian.

Trước hết, tôi xin nói rõ tôi là một người xấu xí không thể tưởng tượng được. Điều đó là một sự kiện quan trọng. Vì nếu bà thấy mặt tôi, bà sẽ ngất xỉu.

Nhưng bên trong cái mặt xấu xa ghê tởm đó, ác thay, tôi lại có một

quả tim biết rung động tha thiết trước vẻ đẹp, một quả tim nóng bỏng đam mê.

Điểm thứ hai tôi là một người thợ tằm thường. Giá như sinh nhằm gia đình quý tộc, tôi có thể dựa vào thế lực, tiền tài để tìm sự an ủi cho cái mặt xấu xí của tôi. Và nếu như tôi là một nghệ sỹ có biệt tài thì tôi cũng có thể quên được nỗi xót xa mà hình hài khác thường đã đem lại cho tôi với văn thơ, điệu nhạc, tôi sẽ tìm được sự lãng quên... nhưng, tôi chỉ là một người thợ đóng bàn ghế, sở trường của tôi là đóng đủ loại ghế.

Nhờ đi sâu vào ngành này nên tôi cũng tạo được một cái tên trong làng. Những khách hàng thích loại ghế cầu kỳ đều đặt hàng ở hiệu tôi.

Từ một anh thợ mộc tằm thường, tôi trở thành một nhà vẽ kiểu và thực hiện đủ loại ghế. Tôi say mê trong công việc sáng tạo, hết kiểu này, tôi vẽ sang kiểu khác.

Và điều thích thú nhất của tôi là ngồi lên trên chiếc ghế vừa hoàn thành. Đó là một sự thoả mãn về nghề nghiệp. Với tư cách là kẻ sáng tạo, tôi có quyền ngồi trước trên các ghế của thân chủ, dù cho họ là bộ trưởng hay tổng thống.

Khi ngồi lên những chiếc ghế đặc biệt đó, tôi thường nghĩ ngợi, trí tưởng tượng của tôi được tự do phát triển... Tôi hình dung các nhân vật sẽ ngồi một cách thoải mái trên chiếc ghế của tôi. Họ là những kẻ quý phái, sống trong những lâu đài nguy nga lộng lẫy.

Tôi cũng hình dung chiếc ghế do tôi sáng tạo được đặt trong một phòng sang trọng, phía sau một bàn giấy to tướng bằng gỗ. Trên bàn

có một lọ hoa, hương thơm bay thoang thoảng trong không khí. Và nghĩ ngợi như vậy, tôi thấy như là chính tôi cũng lạc vào thế giới sang trọng đó, như chiếc ghế mà tôi chế ra. Tôi muốn sống trong không khí thượng lưu quyền quý đó.

Và một hôm, tôi được đặt đóng một chiếc ghế bành vĩ đại, loại đặc biệt cho một khách sạn ngoại quốc ở Yokohama.

Loại này chưa hề có ở Nhật. Lẽ ra thì phải đặt ở ngoại quốc. Nhưng khi nghe tên tuổi của tôi, chủ khách sạn đặt tôi đóng chiếc ghế đó. Để lấy tiếng với khách hàng ngoại quốc, tôi đem hết tâm hồn một nghệ sỹ đặt vào việc thực hiện chiếc ghế vĩ đại đó. Tôi say mê làm việc, quên cả ăn, ngủ. Khi chiếc ghế hoàn thành tôi vui mừng hơn lúc nào hết. Vì đây có thể nói là một thành công lớn lao nhất của tôi. Như thường lệ, tôi ngồi lên chiếc ghế trước nhất. Thật là đầy đủ tiện nghi! Thật là sang trọng! Thật là thoải mái!

Lò xo thật vừa vặn, không cứng cũng không mềm. Nệm bọc da êm dịu làm sao.

Tôi cảm tưởng chiếc ghế không những hứng lấy người ngồi mà nó còn mở rộng vòng tay đón nhận và ôm lấy người ngồi.

Tôi gả người trên chiếc ghế để toàn thân lún sâu vào nệm, vuốt ve hai cánh tay của chiếc ghế, lòng lâng lâng thích thú.

Lúc bấy giờ tôi có một ý nghĩ hết sức kỳ quái. Tôi không muốn tách rời chiếc ghế vừa hoàn thành. Như một người mẹ mang nặng đẻ đau không đủ can đảm để cho người ta cướp đi hòn máu của mình, tôi cũng không chịu được cảnh chia cách giữa tôi và chiếc ghế.

Nhưng không thể không giao hàng cho thân chủ, tôi nảy ra một ý

ngĩ kỳ quái là chính tôi phải đi theo chiếc ghế. Có lẽ, bà cho tôi là điên, mà tôi điên thật.

Tôi tháo chiếc ghế ra, xếp đặt bên trong để hai chân có chỗ để phía trước, hai tay có chỗ gác lên hai cánh tay của chiếc ghế. Lưng và đầu có thể tựa vào lưng ghế. Tôi cũng cẩn thận cho lỗ thông hơi để người ngồi bên trong không ngộp và nghe được tiếng động bên ngoài. Tôi còn cẩn thận xếp đặt vài chỗ trống nhỏ để trữ thức ăn và chai nước. Với lương thực tích trữ đó, kẻ nằm trong ghế có thể ở luôn trong đó hai ba ngày.

Sau khi hoàn thành kế hoạch, tôi chui vào trong chiếc ghế và có cảm tưởng là chính tôi đã chôn sống tôi trong năm mồ đặc biệt này. Bên trong tối đen như một năm mồ, và đối với những kẻ bên ngoài, tôi là một người đã biến vào cõi hư vô.

Không bao lâu, khách hàng đã đến lãnh chiếc. Anh thợ phụ của tôi không hề hay biết gì về ý định kỳ quái của tôi. Hắn thay mặt tôi giao hàng cho thân chủ.

Khi khiêng chiếc ghế lên xe, bốn người phu đã kêu lên:

- Trời đất quỷ thần ơi! Chiếc ghế nặng cỡ một tấn.

Khi nghe họ la như vậy, tôi tái người, sợ người ta biết là có người trốn trong ghế. Nhưng chiếc ghế tự nó rất nặng. Cho nên không ai thắc mắc.

Chiếc ghế đã được đưa tới khách sạn. Người ta để nó ở một phòng khách, ngay tầng dưới.

Như bà có thể đoán, tôi chờ đêm đến, khi tứ bề im vắng, tôi lén ra

khỏi nắm mồ.

Có ai nghĩ có người xuất hiện trong một chiếc ghế! Cho nên tôi tha hồ đi lại, lục soát tất cả các phòng trong khách sạn. Hễ bị động, tôi chạy nhanh về nắm mồ của tôi. Vậy là an toàn.

Có lẽ bà đã nghe nói nhiều về loại ốc mượn hồn ở trên bãi bồi. Loại ốc này thích bò đi kiếm ăn mà mỗi khi nghe có tiếng chân người là chạy nhanh vào chiếc vỏ ốc. Tôi cũng là thứ ốc mượn hồn. Thay vì vỏ ốc, tôi có chiếc ghế. ý nghĩ tôi rất độc đáo nên không ai ngờ những hành động kỳ quái của tôi.

Nhờ vậy mà cuộc phiêu lưu của tôi hoàn toàn thành công. Đến ngày thứ ba, tôi gây xáo trộn trong khách sạn. Nhưng tình trạng đó tạo cho tôi nhiều thích thú. Không gì vui sướng bằng khi chui vào căn cứ an toàn vừa đúng lúc để nghe thiên hạ đuổi bắt xôn xao chung quanh. Tôi nghe người ta la trước mũi tôi "Nó chạy hướng này" và kẻ khác lại "Không, nó chạy hướng kia".

Nhưng ngoài cái thú cú bắt đó tôi phải chịu một vài cực hình trong cái trò chơi ly kỳ và nguy hiểm này. Cực hình lớn nhất là lúc những người Âu Châu to lớn, nặng nề ngồi lên chiếc ghế, sức nặng của các ông này ép sát cái lò xo và trong trường hợp đó, họ ngồi trên mình tôi, chỉ cách có một lớp da.

Lưng ông ta nằm tròn trên ngực tôi và hai cánh tay ông ta đã đặt lên hai cánh tay tôi, khối thuốc xì gà của ông ta bay lọt vào căn cứ an toàn và xông vào lỗ mũi tôi. Tôi muốn hắt hơi nhưng ráng nhịn. Tôi sợ đến toát mồ hôi lạnh. Nếu không nhịn được tôi sẽ hắt xì lên, kể như cơ mưu bại lộ. Nhưng may làm sao, tôi vượt qua được cơn khó

chịu.

Kể từ ngày đó, số người chiếu cố đến chiếc ghế vĩ đại đặt giữa phòng có hơi nhiều. Họ thay phiên nhau đến ngồi lên đùi tôi.

Dù vậy, không ai biết họ đã ngồi lên một người đang sống như họ. Nhưng bà sẽ ngạc nhiên mà hỏi tại sao tôi chịu khó chui rúc trong cái "huyệt mả" tối tăm, ngột thở như thế. Có gì thích thú đâu!

Thật ra thì thích thú lắm, thưa bà. Tôi có cảm tưởng như một con vật sống trong một thế giới mới lạ, một thế giới mà dần dần tôi trở nên quen thuộc.

Tôi có thể đoán được những người ngồi trên mình tôi bằng cảm giác mà không cần trông thấy.

Những kẻ mập nằm sát vào người tôi. Còn những kẻ ốm thì nằm hều hều ở trên. Tôi có ý nghĩ là tôi đang ôm một bộ xương khô.

Tôi có thể phân biệt được người này với người khác một cách tài tình. Những đường nét trong họ khác xa nhau, cũng như chỉ tay hay gương mặt.

Thường đàn bà chia làm hai loại: Loại xoàng và loại đẹp.

Trong thế giới tối đen của tôi, vấn đề đẹp về gương mặt là vấn đề thứ yếu. Đối với một kẻ ở trong trường hợp đặc biệt như tôi, cái đẹp nằm trong...vóc dáng, tiếng nói và mùi thơm.

Cô gái đầu tiên ngồi lên mình tôi là một thiếu nữ Âu. Tôi nhận ra điều này nhờ nghe tiếng nói của nàng.

Lúc đó, thiếu nữ đang có điều vui trong lòng nên nàng ca hát. Giọng thánh thót của cô lan toả khắp gian phòng. Rồi tôi nghe nàng cười vang lên, tiếng cười thật là trong, đáng yêu làm sao. Tôi nghe nàng

vỗ tay một cái thích thú rồi ngồi lên mình tôi.

Trong vòng ba mươi phút, nàng tiếp tục ca hát, cả người lẫn chân đều nhún nhảy theo nhịp hát.

Đây là một sự kiện mới đối với tôi vì từ trước đến giờ tôi luôn luôn xa lánh phái đẹp, lý do rất đơn giản là tôi rất xấu.

Ấy thế mà bây giờ đây, một cô gái đẹp ngồi trọn vẹn lên mình tôi.

Giữa tôi và nàng chỉ cách một làn da mỏng. Không hề hay biết có kẻ đang nghĩ ngợi về mình, thiếu nữa ca hát một cách vô tư.

Trước diễn biến mới đây mê ly hấp dẫn đó, tôi quên mất ý nghĩ đầu tiên của tôi là lén vào khách sạn để ăn trộm.

Từ một kẻ cắp, tôi biến thành một kẻ si tình. Tôi hy vọng cuộc phiêu lưu của tôi sẽ kéo dài trong sự mê ly hấp dẫn như thế mãi mãi.

Và từ đó, chiếc ghế mà tôi ví là một nắm mồ trở thành một tổ ấm.

Tôi đã tìm được tình yêu. Tuy là tình yêu đơn phương nhưng dù sao tôi cũng thấy đời tươi vui hơn trước.

Thoạt tiên tôi dự định lén vào phòng vợ vét những vật quý giá rồi trốn đi. Nhưng bây giờ thì tôi lại muốn ở lì lại đây.

Trong những chuyến dạo hành, tôi luôn luôn thận trọng bước thật nhẹ cố không gây ra tiếng động cón con nào. Nhờ sự thận trọng đó, tôi ở yên trong chiếc ghế cả mấy tháng mà không hề bị động ổ.

Những người ở khách sạn đa số là du khách. Họ đến ở một thời gian rồi đi. Chỉ có một số ít là ở dài hạn, lấy khách sạn làm nhà. Cho nên tôi không bao giờ có thể si mê một giai nhân một cách lâu dài. Cô gái đẹp người Âu mà tôi đã "chăm" cũng đã đi từ lâu.

Có khá nhiều giai nhân đến với tôi, và tôi được biết thêm chút ít về

phái đẹp.

Dạo nọ có một vũ nữ đến Nhật, ngụ tại khách sạn của tôi. Mặc dù chỉ ngồi lên ghế tôi một lần nhưng nàng đã để lại cho tôi một cảm giác êm đềm mà từ trước đến nay tôi chưa từng biết. Khi nàng ngồi lên người tôi, tôi thấy ngây ngất lạ lùng. Dường như vũ nữ này có một ma lực đặc biệt đối với nam giới.

Nhưng cuộc phiêu lưu của tôi bước qua một giai đoạn mới một cách bất ngờ. Vì một lý do nào đó, ông chủ bắt buộc phải về xứ, bán cơ sở lại cho người Nhật.

Chủ mới có chính sách mới, đó là tăng thu giảm chi. Những trang trí mà ông cho là xa xỉ phẩm đều bị loại, cố nhiên cái ghế của tôi cũng liệt vào danh sách những món đem ra bán đấu giá. Khi nghe được tin này tôi hết sức thất vọng. Phản ứng đầu tiên của tôi là muốn trở về nếp sống bình thường như mọi người. Tôi đã đánh cắp được một số tiền khá lớn, và nếu sống như người thường, tôi có thể thông dong nhàn hạ.

Tuy nhiên khi nhớ đến những cái thú kỳ lạ trong thời gian tự chôn sống trong chiếc ghế, tôi thấy không đủ can đảm từ bỏ cuộc phiêu lưu.

Một ý nghĩ mới khiến tôi tiếp tục nếp sống kỳ quái. Trong thời gian ở khách sạn, tôi chỉ được gần gũi với những người đàn bà ngoại quốc. Tôi muốn có cơ hội được so sánh đàn bà Nhật với họ. Thăm thoát đã đến ngày đấu giá. Người mua chiếc ghế là một công chức cao cấp ở Đông Kinh. Nhà ông ta là cả một biệt thự nguy nga.

Cuộc di chuyển dẫn vật tôi ghê gớm. Cơ thể tôi có nhiều dấu bầm

nhưng tôi cần rằng chịu đựng. Tôi chịu đau với hy vọng sẽ được sống trong gia đình sang trọng của người Nhật.

Khi đã về biệt thự, người ta đặt tôi trong thư phòng có lối kiến trúc tây phương. Điều khiến tôi sung sướng nhất là chủ nhân chiếc ghế là một thiếu phụ trẻ đẹp.

Nàng rất thích ngồi trên mình tôi. Có thể nói là nàng ngồi cả ngày, trừ những lúc ăn và ngủ. Cho nên cả ngày tôi được ôm ấp tấm thân kiều diễm của nàng. Về sau tôi mới hiểu tại sao nàng chịu khó ngồi trên mình tôi để suy tư, đọc và viết.

Bà không thể hình dung được mối tình của tôi đối với thiếu phụ đó đâu. Nàng là người đàn bà Nhật đầu tiên mà tôi được may mắn gần gũi. Hơn nữa, nàng có một thân hình tuyệt đẹp. Nàng đúng là người đàn bà lý tưởng mà tôi tôn thờ. Nàng đúng là thần tượng của tôi. Tình yêu đã đến với tôi và đến với một mức độ thật cao. Tôi không thể xa nàng một phút.

Những lúc vắng mặt nàng tôi thấy nhớ nhung lạ thường. Lòng tôi trống trải không chịu được. Tôi chờ đợi từng phút từng giây để được gần nàng. Mối tình đó có thể so sánh với mối tình của chàng Rômeo và nàng Juliet.

Dần dần, tôi muốn biểu lộ mối tình của tôi đối với nàng. Nhưng biểu lộ bằng cách nào đây? Nếu tôi chường mặt ra thì có lẽ nàng sẽ ngất xỉu vì ngỡ là ác quỷ hiện hình. Hoặc là nàng sẽ kêu ầm lên và chồng nàng cùng bọn gia nhân sẽ xông vào vây bắt.

Không, tôi sẽ không bao giờ chường mặt ra. Tôi phải tìm cách khác. Và cách đó là cố gắng đem lại đầy đủ tiện nghi cho nàng khi nàng ngồi lên chiếc ghế. Tôi muốn làm thế nào đó để nàng thấy chiếc ghế là một người bạn chí thân, một người bạn không thể thiếu được, và như vậy là tôi thoả mãn lắm rồi.

Tôi luôn luôn cố gắng để làm cho nàng thoải mái mỗi khi nàng ngồi lên mình tôi. Khi nàng ngồi lâu và bắt đầu thấy mỏi thì tôi từ từ nhích đùi đi để nàng được dễ chịu hơn, ấm cúng hơn. Khi nàng chớp mắt thì tôi nhẹ nhàng lắc lư để ru nàng đi sâu vào cõi mộng.

Tôi có cảm tưởng là nàng cũng yêu chiếc ghế vì mỗi lần ngồi lên, nàng có cử chỉ sung sướng như một đứa bé được mẹ ôm trong lòng, hay một cô gái âm yếm với tình nhân.

Mỗi tình cảm nín của tôi mỗi ngày một gia tăng và tôi dám chết một cách thoả mãn nếu chỉ được giai nhân nhoẻn cười với tôi một lần thôi.

Thưa bà, đọc đến đây có lẽ bà đã đoán được giai nhân đó là ai rồi! Nói gần nói xa, không qua nói thật, người đó chính là bà.!

Ngay từ lúc ông chủ mua chiếc ghế, vừa đưa vào thư phòng thì tôi đã bắt đầu biết được những sự đau khổ xem lẫn với sung sướng của kẻ dám đắm hồn trong biển tình.

Những lúc được gần bên bà là những lúc sung sướng nhất đời tôi. Nhưng càng sung sướng bao nhiêu, tôi càng xót xa, đau khổ bấy nhiêu, bởi vì tôi là một kẻ xấu xa ghê tởm.

Tôi chỉ xin lỗi bà một điều. Có thể nào bà cho phép tôi được gặp bà một lần chẳng? Tôi sẽ không xin hỏi gì thêm. Có lẽ tôi là một kẻ hoàn

toàn không xứng đáng cho bà gặp, nhưng tôi hy vọng bà sẽ rộng lượng ban cho tôi một ân huệ vì lòng nhân đạo.

Đêm qua, tôi đã lên ra khỏi biệt thự của bà để đem hết tâm tư viết lên những lười thú tội này. Bà biết chẳng, trong khi bà đọc bức thư này, tôi đang lang thang bên vườn hoa bên ngoài, lòng thấp thỏm lo âu.

Nếu bà chấp nhận lời van nài của tôi, xin bà treo chiếc khăn tay của bà lên trên lọ hoa bên ngoài cửa sổ phòng bà. Khi đó tôi sẽ bước vào biệt thự với tư cách là một người khách nghèo hèn...".

Bức thư kết thúc ở đó. Trước khi đọc hết bức thư, linh tính báo cho bà Yoshiko biết trước bà là nhân vật chính trong chuyện quái đản này. Mặt bà tái xanh không còn giọt máu.

Như một lò xo, bà đứng lên, chạy ra khỏi phòng. Bà tránh xa chiếc ghế mà trong mấy tháng qua, bà đã ngồi lên đó hàng giờ, ngồi một cách thoải mái.

Có lúc bà muốn ngừng lại giữa chừng, xé nát bức thư, nhưng bà lại đổi ý, cố gắng đọc hết câu chuyện.

Khi đã đọc xong, bà thấy linh tính đã báo rất đúng chiếc ghế "ưng ý nhất" của bà có chứa một người thật chẳng? Nếu đúng như vậy thì thật là một chuyện quái đản rùng rợn.

Và càng nghĩ bà càng nổi da gà, lạnh buốt xương sống, dường như có ai đó đổ nước lạnh vào lưng.

Bà nhìn sững lên trời như người lên đồng. Một lúc sau bà mới bình tĩnh để suy nghĩ.

Có nên xem xét chiếc ghế để tìm hiểu thực hư chẳng? Bà tự thấy

không đủ can đảm bước gần chiếc ghế ma quái đó.

- Thưa bà, có thư...

Bà Yoshiko giật nảy mình trước tiếng nói bất ngờ đó. Quay lại, bà nhận ra có người đang đứng trước cửa, tay cầm một phong thư.

Bà cầm lấy phong thư và kêu lên một tiếng hãi hùng.

Lại một bức thư của con người ghê ghớm ấy!

Tên của bà hiện rõ trên phong bì, cùng với nét chữ như cua bò quen thuộc.

Bà do dự một lúc thật lâu, phân vân không biết nên bóc thư ra không.

Sau cùng, cố thu hết can đảm, bà xé phong bì, bóc thư ra đọc.

Bức thư thứ hai rất ngắn:

"Xin bà bỏ qua cho sự đường đột của tôi khi gửi thêm cho bà một bức thư thứ hai. Tôi xin nói ngay cho bà an tâm. Tôi là một trong những người ái mộ văn tài của bà. Bản thảo mà tôi gửi đến bà dưới hình thức một bức thư, đó chỉ là một chuyện hoàn toàn tưởng tượng. Tôi sáng tác câu chuyện quái đản này khi biết ông nhà mua chiếc ghế đó...

Đây là tác phẩm đầu tay của tôi, nếu được bà phê bình thì thật là vạn hạnh cho tôi.

Bà nhận xét nó thế nào? Nếu bà thấy nó lý thú phần nào thì đó là một phần thưởng lớn lao cho cố gắng viết văn của tôi.

Trong thư đầu, tôi không nêu tên truyện ngắn của tôi vì tôi muốn bà nghĩ đó là một bức thư.

Bây giờ tôi xin phép được đặt cho nó một nhan đề là" Chiếc ghế đa

tình", không biết bà có đồng ý hay không?".

Trân trọng kính chào bà và chúc bà được vạn sự như ý!".

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003